

Lásko, mě přibejvá kil

Zelenáči Mirka Hoffmanna

Já sám pozdě večer, stěží do sálu vešel,
kam dveře maj moc ouzlej rám. Když za stůl jsme sedl, tak vrchn
í hned zbledl
měl strach, že mu sním celej krám. Mě jídlo je blížký, já dal t
ři řízky a bramborů kilčo a půl. A vrchní jak svíce, už neřekl
více, jen kmital a šeptal, že jsem pěcknej žrout.

A pak jsem jí spatřil, její pohled mě patřil když pozdvihla dvě
číše vín, krásná se zdála a na mě se smála, však na půl jí zak
rýval stín. Jako kluk jsem se styděl za ten jídla příděl a pak
za svůj obézní štít. Však bramborů porce i ty svý proporce, já
pod stůl před ní, už nemohl skrýt.

ref.: - Řek jsem: Lásko mě přibejvá kil, kde jsou ty chvíle kdy
štíhlejší já byl. Dřív salónů králem, teď tunu mám málem a pas n
emám tam co dřív byl. Zkrátka, lásko mě přibejvá kil.

Pak náhle se zvedla a má tvář jen zbledla, když ze stínu vyplul
a ven. To co tady stálo no, kombajn je málo, to Golem byl z krá
lovství žen. Mě přešly hned choutky, když nožky jak soudky, šly
ke mě a salón se třás, pak ručka jak kláda mě pohladí záda, te
n dotyk mně nalomil vaz.

ref.: - Řekla: Lásko i já mám dost kil. To tím snad, že v jídle
mám života cíl. Dřív královnou plesů, teď sotva se nesu a pas
nemám tam co dřív byl. Zkrátka, lásko mě přibejvá kil.

ref.: - Řekla: Lásko, mě přibejvá kil. Kde jsou ty chvíle kdy d
iblík já byl. Dřív milenců hlady, teď tukový faldy a v nohách s
to křečovejch žil. Zkrátka, lásko mě přibejvá kil.